

Wyrok z dnia 8 lutego 2006 r.

III PO 11/04

Zasady przyjęte przy przenoszeniu sędziów Naczelnego Sądu Administracyjnego do wojewódzkich sądów administracyjnych zapewniały realną możliwość wyrażania indywidualnych opinii przez kolegium Naczelnego Sądu Administracyjnego (art. 94 § 1 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. - Przepisy wprowadzające ustawę - Prawo o ustroju sądów administracyjnych i ustawę - Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi, Dz.U. Nr 153, poz. 1271 ze zm.).

Przewodniczący SSN Andrzej Wasilewski, Sędziowie SN: Jerzy Kwaśniewski, Barbara Wagner (sprawozdawca).

Sąd Najwyższy, po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 8 lutego 2006 r. sprawy z odwołania sędziego Anny Ś. od decyzji Prezesa Naczelnego Sądu Administracyjnego w przedmiocie przeniesienia na stanowisko sędziego wojewódzkiego sądu administracyjnego do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Ł.

o d d a l i ł odwołanie.

U z a s a d n i e

Decyzją z dnia 1 marca 2004 r. [...], podjętą na podstawie art. 94 § 1 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. - Przepisy wprowadzające ustawę - Prawo o ustroju sądów administracyjnych i ustawę - Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz.U. Nr 153, poz. 1271 ze zm.), powoływanej dalej także jako „ustawa”, Prezes Naczelnego Sądu Administracyjnego przeniósł sędziego Naczelnego Sądu Administracyjnego Annę Ś. na stanowisko sędziego wojewódzkiego sądu administracyjnego do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Ł. z dniem 15 marca 2004 r.

Anna Ś. wniosła od tej decyzji odwołanie, zarzucając jej niezgodność z art. 94 § 1 ustawy Przepisy wprowadzające ustawę - Prawo o ustroju sądów administracyjnych i ustawę - Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi oraz naru-

szenie art. 2, art. 32 i art. 180 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 2 kwietnia 1997 r. (Dz.U. Nr 78, poz. 483 ze zm.).

W uzasadnieniu odwołania skarżąca podniosła, że decyzja Prezesa Naczelnego Sądu Administracyjnego w przedmiocie przeniesienia sędziego Naczelnego Sądu Administracyjnego na stanowisko sędziego wojewódzkiego sądu administracyjnego do wojewódzkiego sądu administracyjnego mogła zostać podjęta wyłącznie po zasięgnięciu opinii Kolegium Naczelnego Sądu Administracyjnego. Według niej, zwrot „po zasięgnięciu opinii” oznacza podjęcie „indywidualizowanego, odnoszącego się do konkretnej osoby aktu opiniowania, ze wskazaniem określonych kryteriów”. Z decyzji Prezesa NSA nie wynika, aby opinia taka była zasięgnięta. Powołano się w niej jedynie na „przyjęcie reguły”, zgodnie z którą sędziowie zajmujący stanowiska sędziowskie w zniesionych z dniem 1 stycznia 2004 r. ośrodkach zamiejscowych NSA będą wykonywać obowiązki sędziowskie w tych wojewódzkich sądach, w których miały siedziby zniesione ośrodki zamiejscowe NSA. Skarżąca wskazała, że akt powołania jej na stanowisko sędziego nie został uchylony. Znaczy to, że przeniesienie na inne stanowisko „może dotyczyć tylko przeniesienia w ramach posiadanego powołania z zachowaniem pełni praw wynikających z tego aktu”. Przeniesienie na stanowisko sędziego wojewódzkiego sądu administracyjnego nastąpiło niezgodnie z aktem powołania. W jej ocenie, decyzja Prezesa Naczelnego Sądu Administracyjnego narusza „art. 180 pkt 1 Konstytucji RP”. Przeniesienie na stanowisko sędziego wojewódzkiego sądu administracyjnego, a nie przeniesienie do orzekania w tym sądzie, powoduje uchylenie aktu powołania na stanowisko sędziego NSA, co jest w konsekwencji sprzeczne z zasadą nieusuwalności sędziów. Brak kryteriów odnośnie do podejmowania decyzji w przedmiocie delegowania lub przenoszenia sędziów pozwala na dowolność i w „sposób oczywisty” pozostaje w sprzeczności z zasadą państwa prawnego (art. 2 Konstytucji), zasadą równego traktowania (art. 32 Konstytucji) oraz zasadą nieusuwalności sędziów (art. 180 Konstytucji). Zastosowanie wobec niektórych sędziów art. 94 ustawy, a w stosunku do innych jej art. 95, różnicuje status sędziów. W konkluzji skarżąca wniosła o rozważenie przez Sąd Najwyższy możliwości przedstawienia Trybunałowi Konstytucyjnemu pytania prawnego w kwestii zgodności art. 94 § 1 ustawy z Konstytucją RP.

Prezes Naczelnego Sądu Administracyjnego pismem z dnia 8 kwietnia 2004 r. wniósł o oddalenie odwołania sędzi Anny Ś. Wskazał, że w dniu wejścia w życie Konstytucji RP ustrój sądu administracyjnego określała ustawa z dnia 11 maja 1995

r. o Naczelnym Sądzie Administracyjnym (Dz.U. Nr 74, poz. 368 ze zm.). Zgodnie z powołaną ustawą, Naczelny Sąd Administracyjny, jako jeden Sąd, działał w Warszawie i w ośrodkach zamiejscowych utworzonych dla jednego lub kilku województw. Sędziowie NSA byli powoływani przez Prezydenta RP na stanowiska sędziów NSA w Warszawie oraz w poszczególnych ośrodkach zamiejscowych Sądu. Po zmianie ustroju sądu administracyjnego, została przyjęta zasada, że postępowanie sądowe przed sądami administracyjnymi będzie co najmniej dwuinstancyjne (art. 176 ust. 1 oraz art. 78 Konstytucji RP). Konstytucja RP przesądziła, że sądami administracyjnymi mają być Naczelny Sąd Administracyjny oraz inne sądy administracyjne (art. 184 Konstytucji RP). Określono termin (przed upływem 5 lat od dnia wejścia w życie Konstytucji), w którym zostaną uchwalone ustawy wprowadzające instancyjność postępowania przed sądami administracyjnymi (art. 236 ust. 2 Konstytucji RP). Zasadniczych zmian w ustroju sądów administracyjnych dokonano ustawami z dnia 25 lipca 2002 r. - Prawo o ustroju sądów administracyjnych (Dz.U. Nr 153, poz. 1269) oraz z dnia 30 sierpnia 2002 r. - Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz.U. Nr 153, poz. 1270), które weszły w życie z dniem 1 stycznia 2004 r. Ich wprowadzenie określiła ustawa z dnia 30 sierpnia 2002 r. - Przepisy wprowadzające ustawę - Prawo o ustroju sądów administracyjnych i ustawę - Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi. Zmiany te w odniesieniu do Naczelnego Sądu Administracyjnego polegały na tym, że stał się on sądem drugiej instancji. Zniesiono dotychczasowe ośrodki zamiejscowe tego Sądu. Jako sądy pierwszej instancji właściwe do rozpoznania spraw sądowoadministracyjnych powołano wojewódzkie sądy administracyjne. Artykuł 180 Konstytucji, wprowadzając zasadę nieusuwalności sędziów, pozwala ustawodawcy określić - w razie zmiany ustroju sądów - podstawy przenoszenia sędziów do innego sądu lub w stan spoczynku.

W kwestii podnoszonego przez skarżącą zarzutu niezgodności art. 94 ustawy z art. 2 Konstytucji, Prezes Naczelnego Sądu Administracyjnego wyraził pogląd, że odwoływanie się w sprawach o przeniesienie sędziego NSA do orzekania w wojewódzkich sądach administracyjnych do zasady praw nabytych jest chybione, albowiem nie ma konstytucyjnego prawa bycia sędzią NSA. Gdyby jednak przyjąć, że dotychczasowi sędziowie NSA mieli prawo przypuszczać, że ich sytuacja prawna pozostanie stabilna do czasu przejścia w stan spoczynku - to należy przypomnieć, iż przeniesienie ich do wojewódzkiego sądu administracyjnego nastąpiło w warunkach art. 180 ust. 5 Konstytucji, który stanowi, że „w razie zmiany ustroju sądów lub

zmiany granic okręgów sądowych wolno sędziego przenosić do innego sądu lub w stan spoczynku z pozostawieniem mu pełnego uposażenia.” Nadto, sędziowie przeniesieni do wojewódzkich sądów administracyjnych, na podstawie art. 94 § 1 ustawy, zachowują „nabyty” tytuł sędziego NSA oraz „nabyte” uposażenie sędziego NSA. Podkreślił, że przepis ten dotyczy sędziego NSA w stanie czynnym, ponieważ ma on nadal orzekać, tyle że w wojewódzkim sądzie administracyjnym, a nie w NSA. Modyfikuje zasadę określoną w art. 93 ustawy tylko w takim zakresie, że sędzia Naczelnego Sądu Administracyjnego może być przeniesiony do wojewódzkiego sądu administracyjnego. Zachowuje natomiast w tym okresie prawo do wynagrodzenia i tytułu przysługującego sędziemu NSA. Należy zatem przyjąć, że art. 94 ustawy nie odnosi się w ogóle do innych uprawnień sędziów NSA powołanych na podstawie dotychczasowych przepisów.

W kwestii naruszenia art. 32 Konstytucji Prezes Naczelnego Sądu Administracyjnego podniósł, że istotne znaczenie w sprawie ma art. 180 ust. 5 Konstytucji. Wedle powołanego przepisu, sędziego można przenieść wówczas, gdy nastąpi zmiana ustroju sądów lub zmiana granic okręgów sądowych. Należy przyjąć, że: (a) norma zawarta w art. 180 ust. 5 Konstytucji jest kompletna w tym sensie, że powinna być wykładana tylko w kontekście postanowień Konstytucji; (b) nie do sędziego należy wybór czy zostanie przeniesiony do innego sądu, czy w stan spoczynku z pozostawieniem pełnego uposażenia; (c) ustrojodawca pozostawił ustawodawcy zwykłemu i podmiotowi decydującemu wybór rozstrzygnięcia; (d) przeniesienie w stan spoczynku z pozostawieniem pełnego uposażenia jest sytuacją wyjątkową, bowiem stan spoczynku sędziego i warunki jego nabycia są opisane w art. 180 ust. 3 i 4 Konstytucji; (e) ustawodawca w granicach warunków opisanych w art. 180 ust. 5 Konstytucji ma swobodę regulacji instytucji przeniesienia sędziego czy to do innego sądu, czy to w stan spoczynku z zachowaniem pełnego uposażenia. Rozpatrując art. 32 Konstytucji w kontekście powołanego art. 180 ust. 5 Konstytucji, trudno uznać, że zarówno decyzje o przeniesieniu sędziów do wojewódzkich sądów administracyjnych, jak i art. 94 § 1 ustawy, będący podstawą tych decyzji, naruszają zasadę równości wobec prawa. Zwrócił uwagę, że alternatywa opisana w art. 180 ust. 5 Konstytucji „przeniesienie do innego sądu lub przeniesienie w stan spoczynku z pozostawieniem pełnego uposażenia” sama w sobie zawiera różnicowanie i w tym sensie stwarza nierówność w sytuacji prawnej sędziów NSA.

W ocenie Prezesa Naczelnego Sądu Administracyjnego, niezasadniony jest również zarzut naruszenia art. 178 ust. 1 Konstytucji. Zasadę niezawisłości gwarantują, między innymi, sposób powołania (art. 179 Konstytucji), sposób „opróżnienia” stanowiska (art. 180 ust. 1 - 4 Konstytucji), niedopuszczalność przenoszenia sędziego z wyjątkiem sytuacji opisanych w art. 180 ust. 5 Konstytucji, immunitet sędziowski (art. 181 Konstytucji) oraz status materialny (art. 178 ust. 2 Konstytucji). Przeniesienie sędziego „do innego sądu”, nawet niższego, trudno zatem uznać za naruszenie art. 178 ust. 1 Konstytucji. Według art. 180 ust. 1 Konstytucji, sędzia może być złożony z urzędu jedynie w sytuacjach wyjątkowych, tylko na mocy orzeczenia sądu (dyscyplinarnego) i tylko w przypadkach określonych w ustawie. Jeśli tak właśnie rozumieć zasadę nieusuwalności sędziego, to przeniesienie sędziego do innego sądu w trybie art. 180 ust. 5 Konstytucji i art. 94 § 1 ustawy trudno uznać za złamanie zasady nieusuwalności sędziego, a więc za naruszenie art. 180 ust. 1 Konstytucji. Preferowanie w ustawie instytucji przeniesienia do innego sądu kosztem instytucji przeniesienia w stan spoczynku z zachowaniem pełnego uposażenia nie jest naruszeniem Konstytucji. Nie można również mówić o naruszeniu przepisów art. 180 ust. 2 i ust. 3 Konstytucji, które regulują zasadniczo inne przypadki dopuszczające odstępstwo od konstytucyjnej zasady nieusuwalności sędziów (art. 180 ust. 1). Przypadki określone w art. 180 ust. 2 i ust. 3 związane są ściśle z indywidualną sytuacją sędziego dotyczącą jego osoby. Natomiast art. 180 ust. 5 ma inne znaczenie i odnosi się wprost do sytuacji wywołanej zmianą ustroju sądów lub zmianą granic okręgów sądowych. Pojęcie „przeniesienia do innego sądu”, o którym mowa w art. 180 ust. 5 Konstytucji RP oznacza przeniesienie na stanowisko sędziego w innym sądzie. Sędziowie są powoływani do pełnienia urzędu sędziego na stanowiskach sędziowskich w określonych sądach. Nie można zatem zgodzić się z poglądem, że przeniesienie sędziego na stanowisko sędziego w innym sądzie jest zasadniczo czym innym niż przeniesienie sędziego do innego sądu lub orzekania w innym sądzie.

W kwestii zarzutów dotyczących procedury przenoszenia sędziów do wojewódzkich sądów administracyjnych Prezes Naczelnego Sądu Administracyjnego wskazał na wypracowane przez Zgromadzenie Ogólne Sędziów Naczelnego Sądu Administracyjnego oraz Kolegium Naczelnego Sądu Administracyjnego podstawowe etapy postępowania przy podejmowaniu decyzji personalnych związanych z wprowadzaniem w życie przesadzonych przez ustawodawcę zmian ustrojowych sądownictwa administracyjnego oraz reguł (kryteriów), „którymi powinien kierować się pre-

zes NSA podejmując decyzje o przeniesieniu sędziów NSA na stanowiska sędziów wojewódzkich sądów administracyjnych”. Zagadnienie statusu prawnego sędziów Naczelnego Sądu Administracyjnego powołanych na podstawie dotychczasowych przepisów w związku ze zmianą ustroju Sądu, co w praktyce oznaczało wypracowanie reguł przenoszenia sędziów, było przedmiotem kilku posiedzeń Kolegium NSA i odbywanych przez prezesa i wiceprezesa NSA spotkań z sędziami wydziałów NSA w Warszawie i ośrodkach zamiejscowych. W trakcie tych spotkań nie kwestionowano przedstawianej koncepcji realizacji art. 94 ustawy, co legło u podstaw przedstawienia tej koncepcji do zaopiniowania Kolegium Naczelnego Sądu Administracyjnego, a następnie Zgromadzeniu Ogólnemu. Wdrażanie i przebieg reformy sądownictwa administracyjnego uniemożliwiało przeniesienie wszystkich sędziów NSA w stan spoczynku i pozostawienie orzecznictwa sądownoadministracyjnego w rękach 77 nowo powołanych sędziów wojewódzkich sądów administracyjnych i 80 asesorów sądowych. Ten wzgląd zdecydował o przedstawieniu do opinii Kolegium NSA propozycji przeniesienia do wojewódzkich sądów administracyjnych wszystkich sędziów NSA, orzekających w dotychczasowych ośrodkach zamiejscowych.

Odnosząc się do zagadnienia braku indywidualizacji opinii rozstrzygnięć w toku przenoszenia sędziów do wojewódzkich sądów administracyjnych Prezes Naczelnego Sądu Administracyjnego podniósł, że podjęcie decyzji na podstawie indywidualnej oceny wypełniania obowiązków sędziowskich prowadziłoby do podważenia zasady, że przyczyną przeniesienia sędziego jest zmiana ustroju sądów. Zasadnicze kryteria dotyczące przenoszenia sędziów zostały wypracowane przez Kolegium NSA i zaakceptowane przez Zgromadzenie Ogólne. W tej sytuacji w trakcie obrad Kolegium w dniu 23 lutego 2004 r. Kolegium NSA zaopiniowało przeniesienie poszczególnych sędziów. Polegało to na odczytaniu przez przewodniczącego Kolegium kolejno nazwisk wszystkich przenoszonych sędziów, zadaniu pytania czy w stosunku do propozycji przeniesienia wymienionych sędziów są inne propozycje, a następnie przystąpieniu do akt głosowania. Ten sposób postępowania umożliwiał, w przypadku każdego sędziego, zgłoszenie wniosku odrębnego, odmiennej propozycji oraz odniesienia się do każdego indywidualnego przypadku oddzielnie. Termin posiedzenia Kolegium dokonującego opiniowania był ogłoszony podczas poprzedzającego je Zgromadzenia Ogólnego, a przebieg posiedzenia Kolegium był powszechnie znany, bowiem w jego skład wchodził członkowie reprezentujący wszystkie ośrodki zamiejscowe NSA i wszystkie wydziały orzecznicze NSA w Warszawie. Taki skład Kole-

gium został w NSA powołany właśnie dlatego, by wszystkie jednostki organizacyjne NSA miały swego przedstawiciela w tym organie w związku z reformą sądownictwa administracyjnego. Samodzielną podstawę podjęcia decyzji o przeniesieniu stanowił przepis art. 94 §1 ustawy, a nie przepisy art. 75 ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. - Prawo o ustroju sądów powszechnych (Dz.U. Nr 98, poz. 1070 ze zm.). Powołanie się na przepis art. 75 § 4 Prawa o ustroju sądów powszechnych, w pouczeniu o prawie do wniesienia odwołania od decyzji do Sądu Najwyższego, wynika jedynie stąd, że skoro przepis art. 94 §1 ustawy nie określał sprawy odwołania od decyzji, to przyjmując, że jest to sprawa nieuregulowana, należy stosować odpowiednio przepisy Prawa o ustroju sądów powszechnych.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Według art. 94 § 1 zdanie pierwsze ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. Przepisy wprowadzające ustawę - Prawo o ustroju sądów administracyjnych i ustawę - Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi, w okresie trzech miesięcy od dnia wejścia w życie ustawy - Prawo o ustroju sądów administracyjnych, tj. od 1 stycznia 2004 r., „sędzia Naczelnego Sądu Administracyjnego może być przeniesiony przez Prezesa Naczelnego Sądu Administracyjnego, po zasięgnięciu opinii Kolegium Naczelnego Sądu Administracyjnego, do wojewódzkiego sądu administracyjnego w miejscowości, w której dotychczas pełnił służbę, z pozostawieniem mu prawa do wynagrodzenia i tytułu przysługującego sędziemu Naczelnego Sądu Administracyjnego.” Odwołanie sędzi Anny Ś. zostało oparte głównie na zarzutach niezgodności tego przepisu z art. 2, art. 32 i art. 180 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej. Wnosiła ona nawet „o rozważenie przez Sąd możliwości przedstawienia Trybunałowi Konstytucyjnemu pytania prawnego” co do jego zgodności z Konstytucją.

Trybunał Konstytucyjny w wyroku z dnia 7 listopada 2005 r., P 20/04, orzekł, że art. 94 § 1 ustawy jest zgodny z art. 2, art. 32 oraz art. 180, a także z art. 178 ust. 1 Konstytucji. Sąd Najwyższy nie jest uprawniony do kwestionowania stanowiska Trybunału. Poza wszystkim, skład orzekający w sprawie w pełni podziela zarówno samo to rozstrzygnięcie jak i jego motywy, których powtarzanie tu jest zbędne.

Skoro ustawowa kompetencja Prezesa Naczelnego Sądu Administracyjnego do skutecznego przeniesienia sędziego tego Sądu na stanowisko sędziego wojewódzkiego sądu administracyjnego do wojewódzkiego sądu administracyjnego w

miejsowości, w którym dotychczas pełnił służbę, jest zgodna z Konstytucją, to rozważenia wymaga zagadnienie czy podjęcie decyzji w tym przedmiocie nastąpiło po zasięgnięciu opinii Kolegium Naczelnego Sądu Administracyjnego. Trybunał Konstytucyjny nie odniósł się do tego zagadnienia, gdyż „do czasu, kiedy problemu tego nie rozstrzygnie Sąd Najwyższy, ocena kwestii zgodności z Konstytucją byłaby przedwczesna i stanowiłaby ingerencję Trybunału Konstytucyjnego w konstytucyjne funkcje organów wymiaru sprawiedliwości co do usuwania wątpliwości interpretacyjnych dotyczących ustaw”.

Podniesiony przez sędzię Annę Ś. w odwołaniu zarzut, że w jej sprawie Prezes NSA nie zasięgał opinii Kolegium tego Sądu jest nieuzasadniony. Przede wszystkim należy zauważyć, że przeniesienie sędziego NSA do wojewódzkiego sądu administracyjnego na podstawie art. 94 § 1 ustawy nie jest decyzją administracyjną w rozumieniu przepisów Kodeksu postępowania administracyjnego, wobec czego przy jej podejmowaniu nie ma zastosowania art. 106 k.p.a. Poza tym, jak wynika z odpowiedzi na odwołanie, reguły przenoszenia sędziów Naczelnego Sądu Administracyjnego do wojewódzkich sądów administracyjnych zostały wypracowane podczas posiedzeń Kolegium oraz spotkań odbywanych z zainteresowanym sędziami. Zasady te zostały następnie zaakceptowane przez Kolegium, a także przez Zgromadzenie Ogólne Sędziów Naczelnego Sądu Administracyjnego w dniu 9 lutego 2004 r. Zasady przenoszenia sędziów NSA do wojewódzkich sądów administracyjnych znane były także skarżącej i nie podjęła ona w stosownym czasie - ani bezpośrednio, ani pośrednio - z nimi polemiki. Na posiedzeniu Kolegium Naczelnego Sądu Administracyjnego w dniu 23 lutego 2004 r. organ ten - w obecności przedstawicieli wszystkich Ośrodków Zamiejscowych - zaopiniował przeniesienie poszczególnych sędziów. Przyjęty tryb procedowania - konsultowany, uzgadniany, a także zaakceptowany przez całe środowisko sędziowskie sędziów NSA - umożliwiał faktycznie i realnie indywidualizację formułowania opinii. W tych okolicznościach należy przyjąć, że przewidziany w art. 94 § 1 ustawy wymóg zasięgnięcia opinii Kolegium Naczelnego Sądu Administracyjnego został dochowany.

Uprawnione organy Naczelnego Sądu Administracyjnego - Kolegium tego Sądu i Zgromadzenie Ogólne jego sędziów - za zasadnicze kryterium przeniesienia sędziego do wojewódzkiego sądu administracyjnego przyjęły zachowanie dotychczasowego miejsca orzekania. Należy je uznać za usprawiedliwione i niedyskryminujące. Zagwarantowało ono sędziom - przy pozostawieniu im prawa do wynagrodze-

nia i tytułu przysługującego sędziemu NSA - stabilizację zarówno w życiu zawodowym jak i prywatnym. Z drugiej strony, co nie mniej istotne, zapewniło racjonalną i bezwzględnie konieczną w państwie prawnym ciągłość orzekania w nowym systemie sądownictwa administracyjnego. Zapobiegło to destrukcji, a może nawet paraliżowi wymiaru sprawiedliwości w tym zakresie. Przy tym, podzielić trzeba pogląd zaprezentowany przez Prezesa Naczelnego Sądu Administracyjnego w odpowiedzi na odwołanie sędzi Anny Ś., że indywidualna ocena wypełniania obowiązków służbowych, „a w tym zwłaszcza działalności orzeczniczej sędziego” naruszałoby zasadę niezawisłości sędziowskiej i prowadziła „do podważenia zasady, że przyczyną przeniesienia sędziego jest zmiana ustroju sądów”.

Mając powyższe na względzie Sąd Najwyższy, stosownie do art. 385 k.p.c. w związku z art. 398²¹ k.p.c., a także w związku z art. 75 § 4 ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. - Prawo o ustroju sądów powszechnych (Dz.U. Nr 98, poz. 1070 ze zm.) oraz art. 1 pkt 1 lit. a) i art. 8 § 1 ustawy z dnia 23 listopada 2002 r. o Sądzie Najwyższym (Dz.U. Nr 240, poz. 2052 ze zm.), jak również w związku z art. 94 § 1 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. oraz art. 29 ustawy z dnia 25 lipca 2002 r. - Prawo o ustroju sądów administracyjnych (Dz.U. Nr 153, poz. 1269 ze zm.), orzekł jak w sentencji.

=====